

Когато излѣзоха вѣнъ, предъ очитѣ имъ се изправи могѣщата колона, която се издигаше срещу главната врата на Света София. Тази бѣ най-голѣмата, отъ четиритѣ исполински колони, които красѣха Визансъ. На върха ѝ се крѣѣше двадесетъ стѣпки високъ желѣзенъ конникъ. — Бѣше Юстиниятъ Велики, василевсътъ по чиято воля бѣ сътворенъ грамадниятъ храмъ.

На минаване край параклиса на пресветата Мария Влахернска, тѣ се отбиха да се поклонятъ предъ чудотворната Панагия и да цѣлунатъ решетката, която закриваше иконата.

— Виждашъ ли тази бѣла мраморна маса? — каза благоговейно Теофилъ. — На нея е било положено тѣлото на Господъ Богъ нашъ Исусъ Христосъ. Ето — това сж следитѣ отъ сълзитѣ на Света Богородица.

Иваница вървѣше и непрекъснато мислѣше за неочакваната среща съ Ефросина. Дали не ѝ бѣше казалъ Адрианъ, че ще ходятъ въ Света София? Не. Това бѣше невъзможно. И . . . сънувала го била. Не лѣжеше ли, хитратъ ромейка? Но отъ гдѣ можеше да знае за кипарисовитѣ гори . . . И отново свѣщиятъ суевѣренъ трепетъ го разтърси. Нима наистина го обичаше? Не. Лѣжа! Лѣжа! А кой знае . . .

— Защо не отговаряшъ, Иоаница? Питашъ те, дали искашъ утре да отидемъ на пантомимата въ Пандохейона. Ще бѣде въ честь на венецианскитѣ търговци, които пристигнаха завчера. Но за какво мислишъ?

Иваница се изчерви и не отговори. Сбогуваха се предъ вратата на Влахерна.

Князътъ се отдѣли отъ главния ходъ и направи кѣса разходка изъ градината на двореца. При единъ мраморенъ водоскокъ той срещна една едра черноока девойка. За мигъ погледитѣ имъ се кръстосаха. Девойката се усмихна и наведе глава — каточе очакваше князътъ да я заговори. Но той отмина безъ да се извърне нито веднѣжъ.

Сѣщата вечеръ, когато Иваница седѣше тѣженъ и замисленъ предъ самотното огнище на здрачената си стая, нѣкой тихо почука на вратата. Момчето се сепна. Всѣки